

da nema lepše igre za relaksaciju, a k tome se sve još i dobro plaća" - obrazložili ste, za javnost, svoje stupanje u porno-svet, ali mene nije zavarala prividna jednostavnost ovih reči.

Govorim bez nekog sleda, dobrotvorko, ženo koja se u ovom veku po svemu zahvalila onom veku koji nam je omogućio sve blagodeti i, tek onda, mane: osamnaestom stoleću na koje ovo, izdišuće, gleda sa preteranom ironijom. Ne znate Vi kako je teško odrastati u patrijarhalnom gradiću, pa se, posle zaludnog bega, u nj vratiti, slomljen. Teška duhovna beda, nikog ni novine da vam posudi. Uzmemo li kao uzorak ovdašnje žene, onda, šta ste Vi - pripadate nekom drugom, Višem redu biča! Snimili ste remek-dela... "I vizzi di transsexuali Di Moana", "Moana e Cicciolina Mondiali"... za koja, one, ni čule nikada nisu! Ushićeno sam im prenosio naizgled-čedniji deo ovog pisma, a one, čudile se što ne znaju ime pokojne glumice kojoj hoću da pišem. Kada sam rekao da ste, spolja gledano, porno-umetnica, rekoše da su srećne što nisu čule za Vas. Htedoh da im ipak objasnim zašto ste velika glumica - a one, posmatrale su me kao beznadežnog, čak nastranog zanesenjaka. Ali, to je moj usud u ovoj proklesoj sredini. Kada bih morao da u njoj ostanem, a kada bih imao uslova, otvorio bih videoteku naslovljenu Vašim imenom, u kojoj bi se izdavali isključivo Vaši filmovi. No, samo za znalce. Otvorio bih i držao videoteku, makar ne izdao ni jednu jedinu Vašu kasetu.

Jednom ste rekli da je ljubav izdaja, znajući da u spoznajnoj krizi na koju nas je osudilo ovo vreme, ne možemo da se posvetimo samo jednom govoru, jednom duhu, jednom telu. To kažem i posmatram fotografiju na kojoj sedite, razgoličenih butina, ali čednog osmeha, sa izabranikom Vašeg srca. Pitam se da li ste se odista posvetili samo njemu. Da li je bio dobar čovek? Kakav je bio prema Vama? Da li je razumeo sve ovo što sada pričam?

A Vi...

1 „...Literarno-seksualna epistola Peraštanina Osvalda Papića (1967-2000) nije bila predviđena za objavljivanje, ali nam je prosleđena, zaslugom njegovih prijatelja. Iz njenog sadržaja se vidi da su na Papićevo pismo, možda i na njegovo samoubistvo, uticali sledeći i slični proizvoljni stavovi "narodnog filozofa" iz Perasta, Germana Giljena (1967-1997): „...Još kao pornofil, skontao sam da u tom filmu Čicolina zastupa najprijaviju, a Moana humanističku, malne čednu varijaciju pornografije. Dok je prvorečena bestidno ljubav sa životinjama, Moana Poci ništa slično nije činila. Naprotiv, sva tri crnca u sebi motrila je izrazom tipa: 'Dajmo jedni drugima sad sve, a na ulici vas neću ni pozdraviti'. Dakle, sve za čoveka, plus otuđenje: jedinstvena porno-replika aktuelnog spoja glumljenog humanizma i lažnog elitizma. Kad to shvate u levim laboratorijama za propagandu, gurnuće Moanine filmove na državne televizije i na mala vrata ući će i Čicolina i ostali perverznejaci...\" - tonski zapis "Giljen u studiju"; Radio Perast, rolna 42, 1997, juni. Za nas je ipak važno da i Papićevo pismo, na svoj način, zadaje udarac epskoj paradigmi koja nas već duugo sprečava da budemo ono što i jesmo - Mediteranci par excellence! Napokon, od Pime se više nije ni moglo očekivati - on je, i to pod inicijalima, za života objavio samo dve erotske priče, u magazinu "Oh!" ("Da", br.37, 1999.str.42; "Iščezavanje smegme", br. 48. 2000.str.37)..." (pogovor, Antologija bokeške proze razlike, grupa autora, "Gospar", Perast, 2000, str.758).

Goran Stanković

ZONA JAGUARA

Kafana je bila krcata ljudima koji su se dodirivali ramenima. Ja sam stajao rame uz rame pored Miledi u četvorougaonom baru oko čijeg šanka su stajali, s leva na desno: rameni lanci i koža masnih motorciklista; štirak plavih sestara iz odmara-lišta; grbe igrača domina; polunekonformistička srednja klasa sa seoskim maramama sa crvenim i plavim tačkicama, među kojima ima nekih koji se usuđuju da nose bradu; radikali u borbenoj odeći, leđima (ili ramenima) okrenuti Miledi i meni, koji stojimo rame uz rame. Mi smo naš rub koliko smo i naše središte. Takođe stojimo rame uz rame unutar nas samih.

- Obrisaće sa nama noge i onda će nam slomiti kičmu – reče ona.
- Na koga sada, do đavola, misliš?
- Na sve a možda i na tebe i na sebe.
- Nema konačnog rešenja, osim u mislima – rekao sam. – Kada smo napuštali Grad mogli smo samo slutiti o karakteru pravila sa ove strane.
- Koliko sada imamo vremena, da odemo ili ostanemo?
- Dovoljno za nepovratnu odluku, a premalo za kajanje – rekao sam.

Plakala je. Spustio sam ruku na njenu crnu platnenu košulju. Napolju su zujali motorcikli. Kroz povremeno otvarana vrata naletali su mlazevi vrelog i suvog vazduha.

- Hajdemo – rekao sam. – Odlaganje nam ne može pomoći.
- Ne – rekla je – hoću još nešto da popijem.

Naručila je trodupli džin i dok sam ja ćutao popila ga je u nekoliko trzaja. Oči su joj postale lagano mutne. Oslanjala se na mene dok smo izlazili.

Naša kuća je bila na obali jezera, desetak kilometara odatle. Zlatno jezero sa belim peščanim obalama. Sledećeg jutra plivali smo u zlaćanom jezeru. Nije bilo još ni šest ujutru na tom kopnenom jezeru nedaleko od mora. Slanom jezeru.

- Ali ti izgledaš tako srećan – začuo sam je kada sam ponovo izronio – kao da si učio odgovore.
- Odgovori na pitanja postoje ukoliko i sama slutiš rešenje.
- U čemu je suština Grada?
- Težiti različitosti isto je što i pljunuti u lice nasmejanog bratstva.
- Ima li kraja unifikaciji?
- Živ organizam koji se širi po svim kapilarima života nema drugog kraja osim kraja života.
- To znači da je kraj krajnje neizvestan?

– Neodrediv, to da, ali ne i nepostojeći.

Lagano smo se prematali i ljubili u zlaćanom jezeru, pod vodom rano ujutru. Više sam bio svestan tkiva naših usana i stiska naših šaka nego samog poljupca.

– Vidim... vidim ceo svemir u ovom jezeru – reče ona.

– Vidiš puteve koji se račvaju, ali gde se spajaju, nejasno je.

– Koja je suština Divlje zone?

– Valjda što sve manje odgovara svom imenu. Izgubila je stoglavost i svela se na jedno ime – začetke Države, bez Grada. Divlja zona agitira u svakom trenutku svog života, razradila je različite strategije svog apliciranja, stalno i posve je raširila granice svojih kontrola, nadzora, disciplina. Neka te ne zavara prividnost nesputanog života. Vidim, ah, vidim, jednu novu moć kravata i belih košulja.

– Koji je odgovor na sve to?

– Imam odgovore. Donesi neku proizvoljnu odluku. Potom odgovori na izazove koje ta proizvoljna odluka pokreće.

– Šta bi svojoj deci rekao o tucanju?

– Klasično: ostvarenje unutrašnje slobode. Lični poduhvat, sačuvan za ličnu hrabrost. Samo, slutim vašljivost budućih dana: senka sterilnosti Grada ugrožava nepregledne prostore; iz zlog semena niče čitava šuma.

– Hoće li oni biti srećniji?

– Neće a misliće da jesu. Životinje će biti srećnije od njih.

Šljapkali smo prema obali. Sunce se probijalo kroz svežinu. Hodali smo zajedno u našim frotirskim ogrtačima, duž plaže do kamene kućice u kojoj je Miledi pripremila omlet od asparagusa, pili smo sok od grejpfruta, a potom kontinentalnu mešavinu crne kafe koja je izuzetno omiljena u zadnje vreme, dobro zapečenu, jakog, pomalo nagorelog ukusa.

Vozili smo se na motorciklima stazama između žbunova. Štap koji je odskočio izpod točka Miledinog motora zagrebao je kožu njene podlaktice. Isisao sam krv iz rane, a tada sam je, dok je motor još radio, svukao i položio na vreli motorcikel, tako da je šakama stezala ručke i nogama obuhvatila sedište, dok se njena ovlažena pička izložila suncu.

– Stani malo – reče ona i navuče svoje čizme za vožnju. – Članci su mi izgoreli.

Seo sam na pomoćno sedište, podmetnuo šake pod njene guzove i tako smo se tucali.

– Zašto smo bili poslati iz Grada?

– Da pronađemo modus metastaze Grada u Divlje zone. Po mom mišljenju potpuno promašena namera, jer putevi idu neumitnim tokovima fuzije.

– Vredi li se vratiti da bi se saopštila ta vest?

– Ne. Jednosmerne poruke ne treba prenositi.

– Nema povratka, dakle?

To je zvučalo kao konstatacija. Ipak sam rekao – nema.

Pržili smo slez na vatri od granja. Miledina ruka je bila ispod moje košulje. Čuli smo kretanje jezera tamo negde u mraku. Zamislio sam hitru krabu. A potom ceo svemir u blesku od tri sekunde. Bili smo sasvim sami.

– Kako umanjiti osećaj nužde?

– Treba shvatiti da ljude kao što smo mi nijedna osoba ne može predstavljati. Jedini izbor je izbor lične aktivnosti. Ništa ne garantuje slobodu.

– Ali ti si stvarno srećan – začuo sam njen glas bez dodira, negde iz tame – jer se čini da ne moraš da odlučuješ ni o čemu.

– Sve je sadržano u nama – rekoh – u stupnjevima, kao što svaki stav sadrži ceo svemir. Govoriti o jaguaru, kao što Cinkaran kaže, znači govoriti o svim jaguarima koji su ga rodili, jelenima i kornjačama koje je proždirao, pašnjacima na kojima su se ti jeleni hranili, zemlji koja je dala pašnjake, nebu koje daje svetlost zemlji.

– Tucaj me – reče ona – ti proročko čudovište.

P.S. Posvećeno F. Murhausu, ukoliko se dotičnoj osobi priča dopadne.

